

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719201202
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8719201202.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobkyne F. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX S. pri W., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému W. E. B., B., so sídlom W. XX, XXX XX A., J.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 513, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.031,99 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 11Csp/24/2019-245 zo dňa 30. marca 2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti s upresnením IV. výroku o trovách konania tak, že o výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Určuje, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 996,22 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 300,-- eur od 15.3.2019 do zaplataenia a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 696,22 eur od 27.11.2019 do zaplataenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

IV. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 563, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.12.2011 do 31.12.2012, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 01.01.2022, § 52 ods. 1, § 53 ods. 6, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.03.2012 do 30.09.2013, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995

Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Uznesením č.k. 12CoCsp/25,26/2022-115 zo dňa 11.03.2021 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. až IV. v spojení s opravným uznesením a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Konštatoval, že pre vyslovenie záveru o nepremlčaní nároku žalobkyne bolo potrebné, aby súd prvej inštancie posúdil samostatne moment začatia plynutia a moment uplynutia nielen subjektívnej premlčacej doby, ale aj objektívnej premlčacej doby a následne posúdil, či v čase začatia konania došlo alebo nedošlo k uplynutiu subjektívnej alebo objektívnej premlčacej doby. Z obsahu rozsudku však nie je zrejme ako súd posúdil začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby. Taktiež bolo konštatované, že vo vzťahu k nedodržaniu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), k) zák. č. 129/2010 Z. z. absentovalo akékoľvek zdôvodnenie. A navyše vo vzťahu k náležitosti vyžadovanej podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona nebol uvedený žiadny dôvod odklonu od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR. Rovnako nebolo odôvodneného, prečo výška RPMN bola považovaná za nesprávnu a prečo bola konštatovaná rozpornosť vo vzťahu k úrokovej sadzbe rozpornosť s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Úlohou súdu prvej inštancie bolo preto preskúmať, či uzatvorená zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom platným a účinným v čase jej uzatvorenia, posúdiť, či na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu a opätovne posúdiť žalobkyňou uplatnený nárok vo vzťahu k plynutiu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby.

4. Po zrušení a vrátení veci v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku v spojení s § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Z uvedeného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáha určenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkový je žalobou prípustnou. Ďalej dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou a nepochybne spĺňa aj definíciu spotrebiteľského úveru. Jednou z obligatórnych náležitostí je v zmysle § 9 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch aj údaj o RPMN. V danom prípade žiadosť, ktorú podpisovala žalobkyňa, obsahuje iba údaj o predpokladanej RPMN a nie údaj o skutočnej RPMN. Nemožno teda konštatovať, že v prípade predmetnej úverovej zmluvy došlo k riadnemu dojednaniu RPMN, pretože žalobkyňa vôbec nepodpisovala vyhotovenie zmluvy, ktoré by obsahovalo údaj o skutočnej RPMN. Tento údaj je obsiahnutý až v bode 6. zmluvy, ktorý však bol vyplnený až po tom, čo zmluvu podpísala žalobkyňa, čo je zrejme z toho, že je vypísaný úplne iným písmom ako bod 5. Navyše tento údaj ani nie je zhodný s údajom uvedeným v žiadosti žalobkyne a na tom nemení nič ani tá skutočnosť, či v bode 6. je uvedená vyššia alebo nižšia RPMN. Údaj o RPMN zjavne nebol vypočítaný správne a žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal z toho, že žalobkyňa poskytuje úver vo výške 750,- Eur, avšak reálne jej poskytol iba sumu 696,18 Eur. S poukazom na tieto skutočnosti dospel k záveru, že v zmluve nebol riadne dojednaný údaj o RPMN, preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa bol reálne poskytnutý úver vo výške 696,18 Eur a žalovaná uhradila celkovo sumu 1.728,17 Eur, teda nad rámec poskytnutej istiny zaplatila sumu 1.031,99 Eur. Dňa 23.10.2015 jej bola vrátená suma 35,77 Eur, teda výška bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného je 996,22 Eur. Za kvalifikovanú výzvu považoval až doručenie žaloby, resp. doručenie zmeny žaloby žalovanému a žalobkyňa priznal úrok z omeškania zo sumy 300,- Eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t.j. od 15.03.2019 do zaplattenia a zo zvyšnej sumy 696,22 Eur odo dňa nasledujúceho po doručení zmeny žaloby žalovanému, t.j. od 27.11.2019 do zaplattenia.

5. Vo vzťahu k začiatku a plynutia subjektívnej premlčacej lehoty uviedol, že žalobkyňa tvrdila, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedela až potom, čo kontaktovala Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré ju dňa 31.01.2019 informovalo, že ide o zmluvu bezúročnú a bezpoplatkovú, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Zároveň jej odporučil obrátiť sa na advokáta. Tieto skutočnosti žalobkyňa preukázala prehlásením zo dňa 01.02.2019. V danom prípade teda subjektívna premlčacia lehota začala plynúť od 31.01.2019 a keďže žalobkyňa podala žalobu dňa 05.03.2019, nedošlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote uviedol, že rozhodujúce je posúdenie, či bezdôvodné obohatenie môže byť hodnotené ako úmyselné, teda či objektívna premlčacia doba je tri roky alebo desať rokov. Žalobkyňa uviedla, že nad rámec istiny boli vykonávané platby v období od 10.09.2013

do 13.10.2015. Súdny vo viacerých rozhodnutiach konštatovali, že na obdobné prípady je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Súdny potom vychádzajú zo skutočnosti, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, preto jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Nedodržanie ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, a to minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd v prejednávanej veci nevzhladol dôvod na odklon rozhodovacej praxe súdov a dospel k záveru, že aj v tejto veci sa má aplikovať desaťročná premlčacia doba. Vzhľadom k tomu, že prvou platbou nad rámec istiny má byť platba uhradená dňa 10.09.2013 a žaloba bola podaná dňa 05.03.2019 je zrejme, že k premlčaniu uplatneného nároku nedošlo a námietka premlčania vznesená žalovaným dôvodná nie je.

6. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobkyni náhradu trov konania, pretože bola plne úspešná pri uplatnení nároku na určenie oboch neprijateľných zmluvných podmienok, nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a aj ohľadom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia jej neúspech bol iba v nepatrnej časti v porovnaní s celkovým uplatneným národom.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom I., II. a IV. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s ustálenou súdnou praxou a medzi výrokom I. a II. je vzťah rozhodnutia o predbežnej otázke a rozhodnutia vo veci samej. Poukázal na to, že samotná možnosť podania žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere neznamená zrušenie procesných podmienok a znamená výhradne len spôsob splnenia jednej z podmienok prípustnosti v zmysle § 137 C.s.p. Z uvedeného preto vyplýva, že rozhodovanie o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti bolo po procesnej stránke nedôvodné a neprípustné a v tejto časti mal súd žalobu zamietnuť. Vo vzťahu k záverom o RPMN uviedol, že ani jeden nie je odôvodnený zákonným ustanovením a ani dôkazom vykonaným v konaní. Poukázal na to, že ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje patrí aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzatvorenia zmluvy, nie v čase, kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru. Rozdiel medzi predpokladanou RPMN a schválenou RPMN vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť po jeho schválení. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru nie je známy, ten sa stane známy až pri schválení úveru. Rovnako namietal, že nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorého obsahom by bola informácia o inej hodnote RPMN, ako je uvedená v úverovej zmluve. Záverom namietal, že súd prvej inštancie dospel k záveru o úmyselnom získaní bezdôvodného obohatenia bez opory vo vykonanom dokazovaní a preukázaní konkrétnych skutočností. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by v čase uzatvorenia zmluvy existoval jeho úmysel, ktorý by smeroval k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne a rovnako nebol preukázaný jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť v čase prijatia platieb. Existencia úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nebola žiadnym spôsobom spojená so závermi, ktorými súd odôvodni bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu a rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo v danej časti rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

8. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že žalovaný alibisticky obhajuje splnenie povinnosti uviesť správnu výšku RPMN, k čomu opätovne uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje správny údaj o RPMN, pretože výška RPMN nemôže byť nižšia ako je výška ročnej úrokovej sadzby. Uviedla, že nesprávnosť tohto údaju preukazovala aj oficiálnym výpočtom interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, ale žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil ňou prednesenú právnu argumentáciu, preto z dôvodu absencie akéhokoľvek dôkazu považuje jeho tvrdenia za nenáležité. V tomto smere poukázala aj na rozhodnutia súdov vo vzťahu k bankovým a nebankovým subjektom. Čo sa týka posúdenia úmyslu, a teda námietky premlčania, tak táto dôvodná nie je. Rovnako aj tu poukázala na vývoj judikatúry vydané Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR a Súdného dvora EÚ. S poukazom na uvedené argumenty navrhla odvolaním napadnuté výroky ako vecne správne potvrdiť. Zároveň si uplatnila aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

14. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal opätovne vznesenou námietkou žalovaného o neprípustnosti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru vo vzťahu k zároveň požadovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne poukázal na znenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase rozšírenia žaloby v spojení s § 137 písm. d) C.s.p., pričom so závermi súdu prvej inštancie v tomto smere sa stotožňuje aj odvolací. Navyac ešte poukazuje na to, že § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase rozšírenia žaloby v závere obsahuje odkaz na poznámku pod č. 18ba), ktorá poukazuje na § 137 písm. c) a písm. d) C.s.p. V zmysle § 137 písm. d) C.s.p. možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Z už spomínaného § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania správne vysporiadal s otázkou procesnej prípustnosti podanej žaloby v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, preto námietku žalovaného v tomto smere aj odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

15. Následne odvolací súd preskúmal postup a závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru žalobkyňi.

16. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že žalobkyňa žiadala o poskytnutie revolvingového úveru za určitých konkrétnych podmienok uvedených v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom žalobkyňou bola žiadosť podpísaná dňa 19.03.2012. Žalovaný však schválil úver s podmienkami špecifikovanými v bode 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom ním bola uvedená zmluva podpísaná až dňa 22.03.2012.

17. Predmetný bod 6. tohto formulára obsahuje údaje o žalovaným schválenom revolvingovom úvere, kde je na rozdiel od žiadosti žalovanej uvedená RPMN za úver v inej výške, ako bolo požadované žalobkyňou. Predpokladaná RPMN za úver je v časti bodu 5. bola uvedená vo výške 70,03% a v časti 6. je uvedená vo výške 69,27%. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 22.03.2012 je RPMN taktiež uvedená vo výške 69,27%.

18. Predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresovaný a určitý. Včasné vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený, a z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu. Ide o jednostranný adresovaný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v jeho celom rozsahu (obsahu), a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy. Forma tohto včasného vyhlásenia nie je predpísaná, okrem prípadov, keď ju určuje zákon alebo dohoda účastníkov. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda účinnosť. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobkyňi bol predstretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a to bez toho, aby žalobkyňou došlo k prijatiu tohto nového návrhu. Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyňi úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov čl. 6 zmluvy označeného ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“.

20. Odvolací súd uvádza, že proces uzatvárania zmlúv je možné rozdeliť na fázu návrhu a na fázu jeho akceptácie, ale stále musí ísť o prijatie návrhu bez jeho podstatných zmien. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy.

21. Ak teda žalovaný v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere uviedol iné údaje ako údaje uvedené v časti 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nový návrh, ktorý mala žalobkyňa prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. V žiadosti žalovanej bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,03%, pričom v zmysle údajov o schválení úveru žalobcom RPMN predstavovala výšku 69,27%. V tejto súvislosti neobstojí argument žalobcu, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jeho výpočet je konkrétne určený, jeho výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalobcu. Žalovanému tak nič nebránilo, aby svoj nový návrh (už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN a výšku RPMN po poskytnutí revolvingu) na uzavretie zmluvy predstrel žalobkyňi za účelom písomného vyjadrenia súhlasu žalobkyne s takýmto novým návrhom. K písomnému prijatiu nového návrhu zo strany žalobkyne nedošlo, preto nemožno konštatovať platné dojednanie údaja o RPMN v spotrebiteľskej zmluve a hľadá sa na neho, akoby ani neexistoval. Ak teda zmluva neobsahuje údaj o RPMN, ako jeden z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, potom možno správne konštatovať jeho bezúčnosť a bezplatkovosť.

22. Správne súd prvej inštancie následne uzavrel, že žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému reálne poskytnutú istinu spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na to, že žalovaný ani v podanom odvolaní nespochybnil či už výšku reálne poskytnutej sumy žalobkyňi, ako ani sumu, ktorú mu uhradila z titulu takto poskytnutého úveru, rovnako ani sumu, ktorá jej bola vrátená, potom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru o výške bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keď túto vypočítal ako rozdiel medzi sumou zaplattenou žalobkyňou nad rámec istiny (od ktorej správne odpočítal vrátenú sumu 35,77 Eur dňa 23.10.2015) a sumou reálne poskytnutou žalobkyňi ako istinu úveru.

23. Vo vzťahu k námietke premlčania odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný v podanom odvolaní namietal len posúdenie objektívnej premlčacej lehoty, a to konkrétne úmyslu získania bezdôvodného obohatenia. K uvedenému odvolací súd poukazuje jednak na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Rovnako odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, v ktorom Súdny dvor uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48/ES z 23.04.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. K uvedenému zaujal stanovisko aj Najvyšší súd, a to v uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022, kedy uviedol, že: „18. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikácií uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ICdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19.“ Z uvedeného tak vyplýva, že v konaniach, kde si spotrebiteľia uplatňujú nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, a to bez ohľadu na úmysel veriteľa. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na predmetný prípad aplikoval 10-ročnú premlčaciu dobu, ktorú správne počítal odo dňa prvého preplatenia istiny spotrebiteľského úveru, t.j. odo dňa 10.09.2013 a správne dospel k záveru o nepremičaní nároku žalobkyne v objektívnej premlčacej dobe. Vo vzťahu k posúdeniu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty odvolací súd len uvádza, že aj v tomto smere sa s rozhodnutím a odôvodnením súdu prvej inštancie stotožňuje a na uvedené v plnom rozsahu odkazuje. V konečnom dôsledku možno konštatovať, že nárok žalobkyne tak nebol premlčaný nebol.

24. Pokiaľ ide o vecne správny výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok v napadnutom rozsahu, t.j. okrem výroku III. ako vecne správny potvrdil, s vyššie uvedeným upresnením výroku o trovách prvoinštančného konania.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnej žalobkyne v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po

právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).